

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologiæ Moralis

Busenbaum, Hermann

Monasterii Westphaliæ

Dub. V. Quod sit officium & obligatio confessarii?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40957

DUBIUM V.

Quod sit officium, & obligatio
Confessarii?

Resp. I. Munus Confessarii est, absolvere dispositum, & non alium; item curare reformationem istius iudicii, praesertim quando coeptum est, & reos juvare, ac monere, cum prudentia tamen. Ratio primi, ne sit injurius poenitenti. Ratio secundi, ne fiat sacrilegus. Ratio tertii est eadem; & quia debet curare, ut absolutio sit efficax. *Vnde resolves.*

I. Etsi interdum utiliter differatur absolutio, etiam ejus, qui potest licite absolvi: id tamen ratio, nec ferè nisi de poenitentis consensu faciendum, quia potest vergere in grave ejus periculum, vel damnum, *v. Dian. p. 1. r. 4. R. 35.*

II. Absolvendus est, qui adhæret sententiae probabilis; quia est dispositus.

III. Moraliter ei constare debet de bona dispositione poenitentis: alias absolvendo peccabit mortaliter.

IV. Non licet absolvere. 1. Qui nullam praebet materiam: qualis tamen non est, qui post absolutionem mox confitetur, cujus erat oblitus. 2. Qui cum possit, non est paratus restituere, & proximas peccandi occasiones fugere, *v. Navar. c. 15. Suar. d. 32. s. 2.* 3. Ignorantem ea, quae omnes scire tenentur; v.g. decem praecipua, & quae ad fructuosam confessionem & communionem

Gg 3 spectant:

spectant: unde talis communiter prius est instruendus, vel aliò mittendus ad instructionem. *v. supra l. 2. c. 1.*

V. Rudiores ordinariè iuvandi sunt, nisi sint incapaces instructionis; vel ob poenitentium multitudinem fieri non possit, nec videatur expedire, ut dimittantur; vel sint peregrini, qui mox communicare, & abire debeant: tunc enim, si alioqui bona fide agunt, & temporis angustia, vel poenitentium multitudo, longum examen, vel instructionem non permittat, sufficere aliquando negligentiam formalem, docet *Laym. c. 13. n. 10.* quia scilicet, auditis aliquibus peccatis, absolvatur, cum onere redeundi ad confessionem pleniorum.

VI. Si confessarius notet poenitentem ignorare aliqua necessaria ad hoc sacramentum, tenetur eum instruere & admonere officii, quantum fieri potest; v. g. si nesciat illa, quæ necessitate mediæ sunt ad salutem necessaria, debet ea docere; item obligatos ad ponendum odium, ad restitutionem honoris, famæ, aut bonorum, aut ad occasionem peccatorum tollendam, aut amovendam, vel reparanda scandala, aliave damna, quæ intulit; aut ad corripiendos delinquentes, iuvandos indigentes, ad denuncianda delicta, vel delinquentes in prauidicium communitatis, vel innocentium, & denique si quam censuram incurserit, &c. tenetur ea de re monere, & hortari ad satisfactionem, quam si recusent, negare absolutionem: quia alioqui se ipsorum criminum participem, & factilegiu reum faciet, *Aversa. q. 16. l. f. 12.*

VII. Tenetur monere eum, qui ex ignorantia vincit

inuicibili, & mortaliter culpabili est in malo status
 quia alias nec ipsi, nec Sacramento consulat, cum
 penitens sit ind. spositus. Si verò ignorantia sit
 inuicibilis, v. g. si bona fide teneat rem alienam,
 aut sit in matrimonio irrito, tenetur quidem
 monere & instruere, quando speratur fructus, nec
 inueniuntur incommoda graviora; quæ si pruden-
 ter metuantur, aut fructus non speretur, non te-
 netur, imò non potest; (excipit *Card. de Lugo de*
pen. d. 22. n. 24. nisi silentium officiat bono
 communi) quia debet bonum penitentis pro-
 curare, ac consequenter licitè etiam suadet, ut se-
 cundùm suam ignorantiam operetur, v. g. Cajæ,
 ut reddat debitum Titio, quem inuicibiliter cre-
 dit suum esse maritum, cum non sit, *Sanch. l. 2.*
de mat. d. 38. Nec obstare, etiamsi sit in præjudi-
 cium tertii particularis, ait *C. Lugo, & Tambur.*
de exp. conf. l. 6. cap. 4. Hinc si Confessor prævi-
 deat penitentem non restitutum, si ipsi detega-
 tur nullitas tituli, quem pro se esse putet, non est
 se illi talem nullitatem à Confessario non inter-
 rogato detegendam. Quod si tamen peniteas
 ipse dubitet, ac roget, tenetur veritatè, (quia tace-
 re, esset errorem approbare) prudenter tamen non
 plus dicendo, quàm rogatur, v. g. si roget Titius,
 an post votum simplex castitatis matrimonium
 contractum valeat, possitque ac teneatur redde-
 re debitum respondeas, quod sic, tacendo obli-
 gationem non petendi debiti, v. *Laym, hic, &*
Card. de Lugo l. c.

VIII. Quando Confessarii Principum, Prælato-
 rum aliorumque Magnatum, sciunt ipsos non

fatiscere officio, v. g. circa collationem Beneficiorum, electionem ministrorum, subditorum gubernationem, circa eleemosynas ex bonis Ecclesiasticis faciendas, &c. regulariter tenetur Confessari^o monere pœnitentem de sua obligatione: aliàs si absolvit, suis humeris peccata illa imponit, & cœcus cœcum ducens, ambo in foveam inferni cadunt. Ratio, quia in talib^{us} rarò est ignorantia invincibilis: rarò itē cōtingit, ut illa secum non adferant scandalum in subditis, æstimantib^{us} illa licere; vel certè non afferant damnum commune. Si tamē videat ignorantiam esse invincibilem, neque ex illa sequi scandalum aut damnum commune; contra verò admonitionem fore in maj^{or} malum pœnitentis, aut allaturam scandalum vel incommoda, potest, secundum paulò ante dicta, dissimulare, nisi interrogetur, Ita *Card. de Zuigo d. 22. n. 37.*

IX. Si etiam pœnitens tenetur (licet sub peccato mortali) ad aliquid aded^o difficile, ut non crederetur tunc æquo animo accepturus, & alio vice melius suscepturus, posset prudēs Confessor tunc illum relinquere in bona fide excusante peccato, & monitionē differre in tempus opportunius, ne tertius à confessione abstineat, graviusque detrimentum incurrat, *Tamb cap. 14. Lugo d. 22. f. 2. n. 27.*

X. Minus rectè dispositus excitandus est ad dolorem, & propositum emendationis, propositum peccati sceleritate, bonitate Dei & periculo damnationis, &c. Item remedia opportuna præscribenda contra peccata futura.

Resp.

Resp. II. Ut Confessarius licite hoc Sacramentum administret, debet esse in gratia, alioqui peccabit mortaliter: item debet esse talis, ut per hoc non exponatur proximo periculo peccandi mortaliter. Pars prior constat ex dictis *de sacr. in general.* An verò audiens plures una quasi vice mortali, tot numero peccata committat, alii negant, ut *Rodrig.* alii affirmant, ut *Bon.* hic Pars posterior patet. *Vnde resolvitur hic casus.*

Confessor conscius sibi peccati mortalis, tenetur antequam audiat, vel saltem absolvat poenitentem, ipse confiteri, vel conteri de suo peccato. Si tamen vocatus improviso ad moribundum non colligere se tam subito non possit ad contritionem eliciendam (vel bona fide putet se eliciuisse) non peccat absolvendo, *Præp. Lug. Tamb. l. 3. c. 2. §. 3*

Resp. III. Si male absolvit, committendo defectum essentialem, v.g. si non protulit formam, vel absolvit à reservatis, vel non subditum, tenetur inducere ad repetendam confessionem, si sine scandalo, infamia, fractione sigilli, & no documento suo possit: si minus, non tenetur. Si non absolvit à censura, potest ab eadem (si, vel quando habuerit potestatem) absolvere absentem, *Bonac. de conf. in communis, d. 1. q. 3. p. 6. ex Suar. Fill. tr. 11. c. 10. q. 9. Regin. Nav. Rodrig.*

Si non interrogavit sufficienter numerum, speciem, vel alias circumstantias, regulariter ad nihil tenetur, nisi ad poenitentiam agendam: monere enim extra confessionem non debet, cum iudicium sit finitum. Si tamen redeat ad confessionem inde poenitens, debet moneri de defectu commif-

fo: quia alioqui hæc confessio non erit integra
cum quædam non sit debite confessus.

Dixi, si non interrogavit: quia si positivè dixit,
non teneri confiteri numerum, species, & o debet
monere, si sine gravi scandalo, & detrimento
potest; quia est causa, quod aliter præceptum
grave (scilicet confitendi illa peccata) violat
Card. de Lugo d. 22 s. 3.

Si neglexit monere de restitutione, moneat, si
quidem commodè potest, (vel in confessione,
vel extra, obtenta prius ab ipso venia, ea vero ne-
gata ad nihil ultra teneri docet *Tamb. l. 3. c. 8. & 9.*
Sanct. contra Suar) quia tenetur ex charitate, si
non commodè potest, Deo commendat. *Laym. s. 2. c. 6. c. 9.*
Henriq. Suar. sylv. Mercor. in 3. p. 9. n. 11.
Dian. p. 4. R. 108. c. p. 3. 2. 4. R. 109. Quod si tra-
men (ex gravi seu mortali culpa, contra ius alte-
rius) dixisset, eum non teneri ad restitutionem, vel
aliter, (v. g. opinionem falsam persuadendo) esse
causa efficax, cur non restituat, vel aliunde detri-
mentum accipiat ipse, vel alius; tenetur ipsemet
restituere, nisi moneat tempestivè, prius quam
pœnitens fiat impotens; quia aetone sua fuit in-
iusta causa damni. Si verò sine gravi culpa id fe-
cit, tenetur nihilominus monere pœnitentem, si
commodè potest, alioqui ipse obligabitur, sicut
casu prioris. Si non commodè potest, excusabitur;
v. Suar. Con. d. 8. dub. 17. Bon. Dian. 10. 1. 1. r.
misc. R. 1. Card. de Lugo d. 22. sess. 3. n. 61. & supra
lib. 3. r. 5. c. 2. dub. 3. a. 2. casu 1.

Quæres. Quæ & quanta sit obligatio Confes-
sarii audiendi pœnitentes?

Resp.

Resp. I. Quivis Sacerdos (etiam simplex, quando non est alius paratus) tenetur in extrema necessitate, v.g. in periculo mortis audire & absolvere volentem confiteri. Ratio est lex charitativa.

Resp. II. Parochus, & quivis Sacerdos curatus tenetur audire confessionem sui subditi, non tantum in casu necessitatis, aut præcepto constitutionis urgente, sed etiam (saltem per se vel alium) quoties pœnitens id rationabiliter petit; v.g. si sit in gravi aliqua difficultate spirituali, vel velit promoveri Jubilæum, &c. Quia tenetur ejus bonum spirituale promovere, *Suar. Va/q. Lugo &c.* Si tamen nimis frequenter, vel intempestivè peteret, excusaretur *Aversa. q. 16. s. II.* Quod si etiam semel tantum, vel bis negaret, aut differret, non peccaturum graviter, ob levitatem materiæ, docet *Suar.* contra *Bon.* admittitq; *Aversa l. c.* si non petat ex urgente occasione v.g. solennis festi &c.

Resp. III. Quotiescunque pœnitens ex mera devotione vult confiteri, Parochum teneri illum audire, contra *Sylv.* *Regin. &c.* docet *Axor. Suar. Con. Bon. Melf. Lugo &c.* Sed rectè limitat *Aversa l. c.* si non adsint alii Confessarii delegati; & Parochus non legitimè impediatur.

Resp. IV. Reliqui Sacerdotes, per se loquendo, non tenentur audire confessiones, si tamen audire cœperint, tenentur absolvere, nisi quid obstat, neque possunt remittere ad alium. Quia pœnitens eo ipso habet jus ad absolutionem, nec potest fructu & gratia sacramenti priyari, *Aversa l. c.*